

Atter krig i Europa? Ikke i vores navn!

Ingen ønsker krig. Men USA, EU og Rusland driver uafvendeligt mod den, hvis ikke de formår at standse denne katastrofale spiral af trusler og modtrusler. Alle europæere, herunder Rusland, har fælles ansvar for fred og sikkerhed. Kun ved altid at holde dette mål for øje, undgår man at ende i grøften.

Ukraine-konflikten viser, at misbruget af magt og dominans ikke er fortid. Ved afslutningen af Den Kolde Krig i 1990 var vi alle håbefulde. Men succesen med den efterfølgende afspændingspolitik og de fredelige revolutioner har gjort os søvnige og skødesløse, både i øst og i vest. Amerikanere, europæere og russere mistede ideen om at gøre krig til fortid. For at forklare Putins folkeretsstridige annektering af Krim, er det nødvendigt at se på Vestens truende udvidelse mod Øst, der skete uden aftale med Moskva.

I dette øjeblik er hele kontinentet i stor fare, og Tyskland spiller en særlig rolle for at bevare freden. Det var gennem fornuftig handlen fra den daværende tyske regering, støtte fra vore vestlige allierede, Mikhail Gorbatsjovs udsyn og det russiske folks beredvillighed til forsoning, at Europas deling blev overvundet. At opnå tysk enhed fredeligt var en stor og fornuftspræget gestus fra de sejrende magter, og en beslutning af historiske dimensioner. Fra denne overvundne opdeling skulle en solid europæisk fred og sikkerhed bygges, fra Vancouver til Vladivostok. Dette blev vedtaget af alle 35 stats- og regeringschefer fra CSCEs medlemsstater november 1990 i "Paris-charteret for et nyt Europa". På grundlag af aftalte principper og de første konkrete foranstaltninger kunne der fastlægges et "Fælleseuropæisk Hus", hvor alle de berørte lande havde den samme sikkerhed. Men i tiden efter gik politikken ikke længere mod dette mål. Folk i Europa har fået frygten tilbage.

Vi, der har underskrevet denne tekst, appellerer til Forbundsregeringen om at påtage sig ansvaret for fred i Europa. Vi har brug for en ny afspændingspolitik for Europa. Dette er kun muligt på grundlag af lige sikkerhed for alle, som lige og gensidigt respekterede partnere. Den tyske regering går ikke enegang, når den i denne fastlåste situation fortsat kalder til eftertanke og dialog med Rusland. Ruslands sikkerhedsbehov er lige så legitime og udprægede som tyskernes, polakkernes, balternes og ukrainernes.

Vi må ikke presse Rusland ud af Europa. Det ville være uhistorisk, ufornuftigt og farligt for freden. Siden Wienerkongressen i 1814 har Rusland tilhørt de anerkendte retningsgivende magter i Europa. Alle, der har forsøgt at ændre dette med vold, har lidt et blodigt nederlag - senest Hitler-Tyskland, der led af storhedsvanvid, og som i 1941 i et morderisk angreb også søgte at undertvinge Rusland.

Vi opfordrer medlemmerne af den tyske Forbundsrag, politikere med mandat fra folket, til at leve op til situationens alvor og Forbundsregeringens fredspligt. Dem, som kun skaber fjendebilleder og placerer skyld ensidigt, forværrer spændingerne på et tidspunkt, hvor alle signaler bør gå mod afspænding. Ledetråden for tyske politikere må være integration og ikke udelukkelse.

Vi appellerer til medierne om mere overbevisende end hidtil at opfylde deres pligt til fordomsfri nyhedsformidling. Ledende artikler og kommentarer dæmoniserer hele folkeslag uden at anerkende deres historie i fornøden grad. Enhver udenrigspolitisk kyndig journalist burde kunne forstå russernes frygt, da NATO i 2008 inviterede Georgien og Ukraine til at blive medlemmer af alliancen. Det drejer sig ikke om Putin. Statsmænd kommer og går. Det drejer sig om Europa. Det drejer sig om igen at fjerne folks angst for krig. Dette kan ansvarlig journalistik baseret på solid forskning hjælpe meget på.

Den 3. oktober 1990, på Dagen for Tysk Enhed, udtalte den tyske forbundspræsident Richard von Weizsäcker: "Den kolde krig er overvundet. Frihed og demokrati har nu slået rod i næsten alle stater; nu kan de knytte sig tættere også institutionelt, så at de kan få en fælles livs- og fredsorden. Nu begynder et helt nyt kapitel i de europæiske folks historie, hvor målet er fælleseuropæisk enighed. Det er et stort mål. Vi kan opnå dette, men vi kan også miste det. Vi står over for et klart valg, et samlet Europa eller at falde tilbage til de smertefulde historiske eksempler på nationalistiske modsætninger i Europa."

Før konflikten om Ukraine troede vi på, at Europa var på rette spor. Richard von Weizsäckers påmindelse er i dag, et kvart århundrede senere, mere relevant end nogensinde.

Underskrevet af forhenværende forbundskansler Gerhard Schröder (SPD), fhv. forbundspræsident Roman Herzog (CDU), fhv. justitsminister Hans-Jochen Vogel (SPD) og fhv. indenrigsminister Otto Schily (SPD) samt skuespiller Klaus Maria Brandauer, instruktør Wim Wenders og mange andre - til sammen i alt 63 kendte personer i Tyskland, den 5/12 2014 i DIE ZEIT:

<http://www.zeit.de/politik/2014-12/aufruf-russland-dialog>

Efterfulgt af en underskriftsindsamling med en tekst, der var skarpere og kortere, med henvisning til appellen:

<https://www.openpetition.de/petition/online/appell-wieder-krieg-in-europa-nicht-in-unserem-namen>